

kérdés a hit, mert istenre nem kérdezhettünk rá. isten tény volt, én nem hittem mégsem. ha hinnék a fennvalóban, egy fekete, balkezes gitáros lenne, aki azonos metszőfogakat ken be droggal és dróttal. nem kérdeztünk rá, mert éppen annyira szükségszerű, mint a kölcsönkenyér. a kovászban kettétörnek a csendek, és a sírok feloldoztatnak.

SZÁLINGER BALÁZS

Sopronkőhida

*Negyvenhatig természeti képződmény voltam,
Negyvenhatban A Pokol Nagykabátja –*

*Így neveztek el búcsúzóul,
A kik utoljára lépték át a határt.
Végül, mivel mindnek mennie kellett,
Az új nevemen nem szólított senki;
Negyvenhattól kő voltam, és mögöttem
Ellenséges folyók meg nádasok.
A város már jó évtizedek óta
Dzsesszkultúra takarásában él,
És nem tud róla, hogy itt mindennek van
Egy veszélyes, régi olvasata.*

*A világ legesleggyorsabban kinyíló
Ejtőernyője volt ez a történelem:
Csak a tavaszi szél s a földet érés
Biztos. A hely nem biztos sohasem.*

*Most kő vagyok, egy kabát alakú kő,
Név nélkül, egy elfeledett helyen.
Mi van hozzám legközelebb?*

Egy erdő.

*Itt legutóbb csak a Széchenyi István
Emlékerdő eresztett gyökeret.*